

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **R. P.**, zastoupená Mgr. Robertem Sedláčkem, advokátem se sídlem Jaselská 27, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2007, čj. OAM-1-946/VL-10-05-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 12. 2008, čj. 60 Az 124/2007 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji zamítl rozsudkem ze dne 9. 12. 2008, čj. 60 Az 124/2007 - 18. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka má za to, že jsou v jejím případě dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a to vzhledem k situaci, jenž ji vedla k odchodu z vlasti. Důvodem pro podání žádosti o azyl byla její tíživá sociální situace do níž se dostala vinou objektivních životních okolností a její vlast jí nebyla schopna zabezpečit základní lidská práva na obživu a kvalitní život. Dále stěžovatelka namítla, že v řízení před krajským soudem byla porušena její práva na jednání před soudem ve své mateřštině. Krajský soud rozhodoval o žalobě bez nařízení jednání, přičemž souhlas stěžovatelky pouze dovodil. Stěžovatelka svůj souhlas popřela a uvedla, že vyjádření souhlasu nepovažuje za osvědčenou skutečnost, neboť nebyla řádně, ve své mateřštině, poučena o následcích takového procesního postupu. V důsledku toho stěžovatelka nemohla prezentovat své stanovisko k žalobě a blíže specifikovat důvody pro podání žádosti o azyl. Konečně stěžovatelka vytkla krajskému soudu nesrozumitelnost rozsudku spočívající v absenci překladu písemností soudu do jejího mateřského jazyka. Krajský soud se rovněž podle stěžovatelky dostatečně nevypořádal se všemi žalobními námitkami,

zejména ve vztahu k aplikaci ustanovení § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka dále doplnila, že z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu není jasné, jakou normu soud používal, když tento zákon identifikoval pouze jako „zákon o azylu“, aniž by bylo z napadeného rozsudku zřejmé, v jakém účinném znění krajský soud tento zákon aplikuje. Závěrem stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, (č. 933/2006 Sb. NSS), na které na tomto místě pro stručnost odkazuje.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani pochybení v postupu krajského soudu, tím méně pak pochybení zásadní, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti (srov. např. rozhodnutí ze dne 30. 10. 2003, čj. 3 Azs 20/2003 - 43, a ze dne 27. 8. 2003, čj. 5 Azs 3/2003 - 54, www.nssoud.cz). Ekonomické potíže žadatele o azyl ani celková špatná ekonomická situace v zemi jeho původu nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných ani důvodem pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud mnohokrát vyslovil, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne (srov. např. rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003 - 59, č. 181/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona (srov. např. rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dále poukazuje na svá rozhodnutí, v nichž konstatoval, že vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12 zákona o azylu stanoví tento zákon v § 15 a § 16 rovněž vylučující důvody, při jejichž naplnění žadateli azyl udělit nelze (srov. rozhodnutí ze dne 27. 5. 2004, čj. 7 Azs 124/2004 - 45, č. 349/2004 Sb. NSS), a že pokud správní orgán rozhoduje o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 zákona o azylu, nemůže stejným rozhodnutím vyslovit, že se azyl podle § 14 uděluje či neuděluje (srov. rozhodnutí ze dne 10. 2. 2004, čj. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz, nebo ze dne 4. 12. 2003, 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že v nyní posuzované kasační stížnosti nepředkládá stěžovatelka zdejšímu soudu k těmto právním otázkám nové argumenty k posouzení, odkazuje soud na svou předchozí judikaturu.

Zcela na okraj, nad rámec stížních námitek a nutného odůvodnění, Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaný i krajský soud ve svých rozhodnutích vážili rovněž otázku, zda stěžovatelka nespĺňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o

azyly. Dospěli však k závěru, že podmínky pro udělení tohoto typu ochrany nejsou v posuzované věci splněny.

Ze soudního spisu dále vyplývá, že se stěžovatelka domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, která byla podána v českém jazyce a obsahovala všechny zákonné náležitosti (§ 37 odst. 3 s. ř. s. a § 71 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatelka v žalobě nepožádala o ustanovení tlumočníka ani o ustanovení právního zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s. a § 36 odst. 3 s. ř. s.). Krajský soud zaslal stěžovatelce dne 17. 6. 2008 vyjádření žalovaného k žalobě a vyzval ji v arménském jazyce, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy sdělila, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), současně stěžovatelku v arménštině poučil, že pokud ve stanovené lhůtě nevyjádří svůj nesouhlas, bude její souhlas presumován. Uvedená poučení byla stěžovatelce doručena dne 18. 6. 2008. Stěžovatelka na poučení a výzvy soudu nijak nereagovala, o tlumočníka nepožádala ani v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud navíc připomíná, že se obdobnými otázkami zabýval v řadě svých rozhodnutí (srov. např. rozhodnutí ze dne 6. 11. 2003, čj. 7 Azs 17/2003 - 40, č. 519/2005 Sb. NSS, rozhodnutí ze dne 21. 7. 2005, čj. 6 Azs 380/2004 - 29, www.nssoud.cz a rozhodnutí ze dne 22. 10. 2003, čj. 3 Azs 18/2003 - 41, č. 177/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dále doplňuje, že v posuzovaném případě nemohlo dojít ani k porušení práv stěžovatelky garantovaných čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť toto právo nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak (srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ČR ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS - st. 20/05, <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2004, čj. 4 Azs 34/2003 - 65,). K námitkám stěžovatelky o vadě řízení před krajským soudem, protože jí byla v důsledku procesního postupu podle § 51 s. ř. s. odepřena možnost jednat před soudem, odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj rozhodnutí ze dne 26. 2. 2004, čj. 6 Azs 36/2003 - 50 (č. 641/2005 Sb. NSS).

Případná není ani námitka nedostatečné identifikace zákona o azyly. Byť krajský soud tento zákon číselně neidentifikoval v úvodu svého rozhodnutí, výslovně jej vymezil v argumentační části rozsudku (cit: *zákona č. 325/1999 Sb., o azyly a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů*), navíc z obsahu rozhodnutí krajského soudu nevyplývají o aplikovaném právní předpisu žádné pochybnosti.

O návrhu stěžovatelky, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť odkladný účinek je kasační stížnosti přiznán přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azyly).

S ohledem na existenci své předchozí judikatury Nejvyšší správní soud v posuzované věci žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti neshledal, proto ji jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu